

domu. Jen však uběhl malý kousek, ozval se strašný hlas: „Kam se hrneš, opovážlivý mladíku? Tohle je moje území, sem lidská noha nesmí vstoupit.“ Janek měl díky svému cestování pro strach uděláno, nedal se tedy: „Kdo jsi a jak to, že jsi obsadil horu i s mým domem?“ Nato se ozval strašlivý smích. Oblak se trochu rozevřel a vystoupila z něho podivná tvář. „Jsem kouzelník Mrakor a čekám tu na tebe. Okamžitě mi vydej růži, kterou jsi dostal v daleké zemi. Nutně ji potřebuji.“ „Na co ty, prosím tě, potřebuješ růži? A proč bych ti ji dával?“ „Prostě ji potřebuji, a hotovo.

Nepustím tě domů, dokud mi ji nedáš," syčel Mrakor. A to se Janek rozzlobil. Ze všeho nejvíc se těšil na svůj domov a teď mu ho nějaký čaroděj bude brát? Rozběhl se k domu, jenže fííí! Mrakor nafoukal Jankovi tolik prachu do očí, že na krok neviděl. A znovu a znovu.

Nastal podzim se spoustou barev a rosy. Janek žil od léta v městečku. Co mohl dělat? Mrakora sám nezmoohl, domů se nedostal. Ujala se ho Janička, jeho kamarádka z dětství, pomáhali mu všichni sousedé. Janek učil děti tak, jak to dělal po celém světě. Také jim vyprávěl, jak lidé ve světě žijí. A vyprávěl o tom i všem sousedům, aby věděli, že lidské starosti i radosti jsou všude na světě stejné. Byl ale pořád smutnější, protože kolem jeho domu i celé hory byl

